

[Oluf Pedersen.]

har været udtrykt fra Regeringens Side at Meningen var, viser det sig, at dette ikke er rigtigt.

Ifølge den officielle Statistik er der sket en Stigning i Timelønnen for Industrierbejderne fra 131 Øre i 1931 til 135 Øre i 1936; men Reallønnen, der fra 1929 til 1931 steg med ca. 12 pCt., er siden 1931, altsaa efter at man er gaaet over til den nye Politik, faldet med de samme 12 pCt., som blev vundet fra 1929 til 1931. Og ser man paa den skattepligtige Indkomst, viser det sig, at de 250 000 Arbejdere i Haandværk og Industri, som i 1931 havde en gennemsnitlig Indtægt af 2 402 Kr., i 1935 er ansat til en gennemsnitlig Indtægt af 2 383 Kr., altsaa en Nedgang. Og det samme gælder de 93 000 Arbejdere inden for Handelen, som har haft en Nedgang fra 2 596 Kr. i 1931 til 2 590 Kr. i 1935. Naar jeg siger, det er en Nedgang — selve Nedgangstallet er jo ikke ret stort —, maa det ses under Hensyn til, at samtidig er Pristallet steget fra 155 i 1931 til 172 i 1935. Det vil altsaa sige, at Arbejdernes Løn efter det, de svarer i skattepligtig Indkomst, er faldet med 12 pCt. fra 1931 til 1936, efter at Regeringen er gaaet ind i den Politik med Planøkonomi og Selvforsyning, der skulde være til Gavn for Arbejderne; Tallene viser, at det modsatte er Tilfældet, idet man har faaet forøget Arbejdsløshed og lavere Indkomster.

For Hovedpersonerne inden for Haandværk og Industri stiller det sig saaledes, at deres skattepligtige Indkomst er steget fra 3 615 Kr. i 1931 til 3 911 Kr. i 1935, og for Hovedpersonerne inden for Handelen er der en Stigning fra 4 555 Kr. til 4 933 Kr. Det vil altsaa sige, at Hovedpersonerne har faaet Dækning for Prisstigningen, men de har ikke faaet mere og har altsaa ikke faaet det, som Arbejderne har sat til — dette sidste er simpelt hen det Tab, der har været som Følge af den planøkonomiske Politik.

Der er dog en enkelt Gruppe af Befolkningen, som har faaet bedre Vilkaar, siden man gik ind i den nye Politik, og det er Godsejerne, idet deres gennemsnitlige Indtægt er steget fra 7 880 Kr. i 1931 til 9 408 Kr. i 1935 eller det dobbelte af Prisstigningen. Og samtidig er deres Antal ifølge Statistikken forøget fra 1 155 til 1 824, og deres samlede Indkomst er steget fra 9,1 Mill. Kr. til 17,2 Mill. Kr.

Det arbejdende Folk har altsaa faaet ringere Vilkaar under Valutacentral og Toldbeskyttelse, medens Monopolisterne har faaet bedre; de har faaet baade udvidede Monopoler og øgede Særrettigheder, og

saa har de endda faaet Statshjælp oven i Hatten.

Det ses da ogsaa, at Sparekasseindskudene er steget fra 2 018 Mill. Kr. i 1928, før den nuværende Regering tiltraadte, til 2 184 Mill. Kr. i 1937, og at Bankindskudene er steget fra 1 960 Mill. Kr. til 2 142 Mill. Kr. Og hvis man ser paa Gældsforpligtelserne, altsaa Udlaanene fra Banker, Sparekasser og Kreditforeninger, viser det sig, at der har fundet en Stigning Sted fra 7 037 Mill. Kr. i 1929 til 8 845 Mill. Kr. i 1937, altsaa med 1 808 Mill. Kr. eller 20 pCt. Og samtidig steg den offentlige Gæld — til Trods for at Regeringen har proklameret, det skulde være en af dens Opgaver at faa den offentlige Gæld bragt ned — fra 2 321 Mill. Kr. i 1929 til 2 525 Mill. Kr. i 1937, foruden at der er en hel Del Garantier. Renteydelsen er i den nuværende Regerings Tid vokset med mindst 100 Mill. Kr., og selve Gælden er steget med et Par Milliarder. Samtidig er Skatterne steget fra 516 Mill. Kr. i 1929—30 til 779 Mill. Kr. i 1936—37, altsaa en Stigning paa 263 Mill. Kr. eller 37 pCt., og det er alene de Skatter, som hviler paa Indkomst, Omsætning og Forbrug.

Over for denne Stigning af Renter med ca. 100 Mill. Kr. og Skatter med ca. 200 Mill. Kr. vil Regeringen henvise til, at Understøttelserne er steget, og det viser sig da ogsaa, at Understøttelserne er vokset fra 167 Mill. Kr. i 1928—29 til 279 Mill. Kr. i 1935—36, eller med 112 Mill. Kr.; men dette svarer end ikke til Nedgangen i Byarbejdernes Realløn fra 1931 til 1936.

Dette skal jo være Krisens Skyld, og man kan saa opstille det Spørgsmaal: Hvori bestaar da Krisen?

Hvis man ser paa Prisudviklingen og tager Tallene fra 1913 til 1936, viser det sig, at Eksportprisen for Flæsk er steget fra 129 Øre pr. kg til 198 Øre eller 53 pCt. Eksportprisen for Æg er steget fra 122 Øre til 130 Øre eller med 7 pCt., Smørprisen uforandret, og Kreaturprisen faldet med en Trediedel. Den gennemsnitlige Pris pr. kg er steget fra 47,3 Øre til 66,4 Øre eller med 40 pCt., samtidig med at Mængden, der blev eksporteret, er steget fra 1,3 Mill. t i 1913 til 2,1 Mill. t i 1936. Eksportindkomsten er steget fra 713 Mill. Kr. til 1 380 Mill. Kr.

Nu vil man fortælle os, at Grunden til, at det er gaaet galt, er den, at der har været en større Stigning i Importpriserne end i Eksportpriserne; jeg har her i Eftermiddag hørt adskillige Talere udvikle, at saadan er det. Sandheden er imidlertid, at det er